

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 16 lutego 2023 r. – Companhia União de Crédito Popular SARL/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-89/23, Companhia União de Crédito Popular)

(2023/C 189/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Companhia União de Crédito Popular SARL

Druga strona postępowania: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

W celu ustalenia, czy prowizja w wysokości 11 % przyznana przez prawo (art. 25 dekretu z mocą ustawy nr 365/99 z dnia 17 września 1999 r.) pożyczkodawcy [lombardowi] z tytułu sprzedaży dóbr oddanych w zastaw może być objęta zwolnieniem przewidzianym w art. 135 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ [co odpowiada art. 9 ust. 27 lit. a) portugalskiego kodeksu podatku od wartości dodanej, zwanego dalej „CIVA”], należy uznać za świadczenie pomocnicze względem usług świadczonych przez pożyczkodawcę (udzielenie pożyczki zabezpieczonej zastawem)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2023 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-92/23)

(2023/C 189/18)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: U. Małecka, L. Malferrari i A. Tokár, przedstawiciele)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

1) Stwierdzenie, że,

- i) ze względu na wydanie przez Médiatanács (zwaną dalej „radą ds. środków przekazu”, Węgry) decyzji 830/2020 z dnia 8 września, w drodze której odmówiono Klubrádió odnowienia przysługującego mu prawa użytkownika częstotliwości radiowych,
- ii) ze względu na przyjęcie przepisu prawnego takiego jak § 48 ust. 7 ustawy CLXXXV z 2010 r., który w przypadku ponownych naruszeń wyklucza automatycznie odnowienie prawa użytkownika częstotliwości radiowych związanych z nadawaniem programów radiowych, nawet w przypadku gdy naruszenie nie miało szczególnej wagi i ma wyłącznie charakter formalny oraz
- iii) ze względu na uniemożliwienie w ten nieproporcjonalny i dyskryminacyjny sposób kontynuowania prowadzenia przez Klubrádió działalności w sektorze nadawania programów radiowych,

Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 5, 7 i 10 dyrektywy 2002/20/WE⁽¹⁾, art. 4 pkt 2 dyrektywy 2002/77/WE⁽²⁾, art. 9 dyrektywy 2002/21/WE⁽³⁾, ogólnym zasadom proporcjonalności, niedyskryminacji i lojalnej współpracy, a także art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

iv) ze względu na niewydanie w terminie sześciu tygodni określonym w art. 5 ust. 3 dyrektywy 2002/20 decyzji co do wniosku Klubrádió o odnowienie prawa użytkowania częstotliwości radiowych oraz

v) ze względu na nieprzeprowadzenie postępowania w celu przyznania częstotliwości wcześniej wykorzystywanej przez Klubrádió w czasie umożliwiającym wydanie decyzji przed wygaśnięciem przysługującego mu prawa użytkowania,

Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 8 i 9 dyrektywy 2002/21, art. 5 ust. 3 dyrektywy 2002/20, a także ogólnej zasady dobrej administracji;

vi) ze względu na to, że rada ds. środków przekazu w przetargu ogłoszonym przez nią w dniu 4 listopada 2020 r. i w decyzji 180/2021 wydanej przez nią w dniu 10 marca,

— uzależniła przyznanie prawa użytkowania widma radiowego od spełnienia nieproporcjonalnych warunków,

— nie określiła z góry kryteriów przyznania prawa użytkowania widma radiowego oraz

— nie przewidziała żadnego zakresu uznania w odniesieniu do oceny wagi i istotności błędów potencjalnie występujących w przedstawionej dokumentacji mogących mieć wpływ na dopuszczalność zgłoszeń, ani nie uwzględniła nieznacznego charakteru błędów,

Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 5 ust. 2 dyrektywy 2002/20, art. 45 dyrektywy (UE) 2018/1972 ⁽⁴⁾ i art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

vii) ze względu na przyjęcie przepisu prawnego takiego jak § 65 ust. 11 ustawy CLXXXV z 2010 r., w którym wykluczono możliwość ubiegania się o prawo tymczasowego użytkowania w przypadku, w którym nie odnowiono uprzednio przysługującego dostawcy usług medialnych prawa użytkowania, podczas gdy przyznano tę możliwość dostawcom usług, których prawo użytkowania zostało już raz odnowione i nie uzasadniono tego odmiennego traktowania, mimo że powody wykluczające odnowienie nie uniemożliwiają przyznania nowego prawa użytkowania, Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 45 ust. 1 dyrektywy 2018/1972, a także naruszyły zasady proporcjonalności i niedyskryminacji.

2) Obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji węgierskiego urzędu regulacyjnego ds. środków przekazu, a także norm prawnych będących podstawą tych decyzji, w drodze których pozbawiono Klubrádió, będące komercyjną stacją radiową prowadzącą działalność na Węgrzech, możliwości nadawania swych audycji na naziemnej częstotliwości analogowej FM i docierania w ten sposób do szerokich warstw społeczeństwa węgierskiego.

W dniu 8 września 2020 r. rada ds. środków przekazu postanowiła nie odnawiać przysługującego Klubrádió prawa użytkowania częstotliwości radiowych. Następnie wspomniana rada wszczęła nowe postępowanie przetargowe w celu przyznania częstotliwości wcześniej wykorzystywanej przez Klubrádió. Klubrádió wzięło udział w tym przetargu, lecz w dniu 10 marca 2021 r. rada ds. środków przekazu uznała jej zgłoszenie za nieważne. W następstwie wydania dwóch wyżej wskazanych decyzji rady ds. środków przekazu Klubrádió zostało zobowiązane do zaprzestania nadawania programów radiowych na częstotliwości FM.

Ponadto zgodnie z obowiązującymi przepisami węgierskimi Klubrádió nie może również tymczasowo nadawać swych audycji na częstotliwości FM.

Komisja uważa, że przyjmując te przepisy i środki, Węgry naruszyły prawo Unii.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. 2002, L 108, s. 21).

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. 2002, L 249, s. 21).

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. 2002, L 108, s. 33).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiająca Europejski kodeks łączności elektronicznej (Dz.U. 2018, L 321, s. 36).